

I.

Jij, die de sterre bent en mijn
essentie,
die de zee doet zingen en de
winden waaien,
jou heb ik lief.
Neem een nieuwe vorm aan:
treed in als een jongen met
stralende ogen,
als een vrouw wier stem de
wereld doorzingt.
Ik zal je tong zijn,
je onbegrijpelijke liederen zal
ik vertalen.

2.

(Hij-zij kwam, en met hem-
haar daalde het Licht uit de
hemelen,
het daalde op mij neer en
vertrapte mij met vuren poten,
schroeide mij mijn ogen, mijn
mond en voorhoofd, mijn
handen, mijn geslacht, mijn
hart.
Ik was geslagen, lamgelegd en
geëxalteerd beide.
Toen het grote vuur optrok
waren wij één, in een eeuwig
dubbel-manvrouwelijke
omhelzing,
mijn lief en ik; ah wij
sidderden beiden van genot en
heiligheid.
En voor mij op bliksemnden
de symbolen van een nieuw
tijdperk.)

Dit is de profetie voor het
komende tijdperk,
de gedachte die volgende
generaties zullen verwerven:
de mens is niet meer dan
enig ander schepsel (ook niet
minder).
Het oog is niet meer dan de
hand (ook niet minder),
de hand niet meer dan de voet.
De mens is het oog
(en sommigen zijn het oor)
dat de hemel aanschouwen kan
(of het groeien der werelden
beluisteren).
De dieren zijn van ons enkel
verschillend in vorm,
evenals de planten en de aarde.
Zij zijn het lichaam, zij zijn de
voeten en de dijen;
zij kennen slechts door het oog
dat ziet.
Wij zijn het oog.

3.

Een vuur zijn we, mijn lief en
ik,
vernietigend als de dood,
waaraan ieder die het ziet zich
brandt.
Het oude wordt vernietigd
of het nieuwe,
het kleine
of het grote
naar ieders keus.
Maar wie het ziet
zengt in deze vlam.

4.

Voor wie het niet begrijpt
brengt het ziekte en dood,
angst,
armoede, duisternis,
hartstochten en slavernij;
voor wie het vatten kan
leven,
bevrijding,
de rijkdom der
ongebondenheid,
vuur.

5.

Jij, wereld, met al je mensen,
met je bomen en planten,
je dieren,
je bergen en zeeën –
jij, mens,
kom mee,
ik beloof je meer dan kerken,
meer dan politieke partijen –
ik beloof je het leven zelf,
de hemel,
niet in een vaag land,
na een onbekende dood,
maar in dit leven,
met de talenten
je nu door de goden
geschonken.
Ik beloof je zekerheden

die geen mogelijkheid tot
twijfel openlaten,
vergeving van zonden,
eeuwigheidsleven,
wedergeboorte,
“Umwertung aller Werte”.

6.

Daarom roep ik je toe, broeder,
wie je ook bent,
daarom roep ik je toe, zuster,
waar je ook woont,
geef mij je hand,
leg je arm om mijn schouder:
we gaan op weg,
tezamen,
totdat we één zullen zijn,
met elkaar en
met ons doel.

7.

Jij!
die een verschillende vorm
bent van hetzelfde wezen,
heb je al ontdekt dat we één
zijn;
dat we onszelf liefhebben
wanneer we elkaar omhelzen;
dat we onszelf haten (hoe
absurd!) wanneer we elkaar
bestrijden;
dat we onszelf in de ogen zien
wanneer we over de grond
rollen met de kinderen?
Heb gerust jezelf lief: je bent
de wereld!
Niet de vorm, afgescheiden
van het wezen,
maar alles tezamen.

Het is het wezen dat ons
verbindt,
het is het wezen dat je zult
ontdekken wanneer je liefhebt.

8.

Denk niet dat ik zeg iets
bijzonders te zijn
wanneer ik mijzelf één noem
met mijn hemellief,
wanneer ik mijzelf de wereld
noem,
of Tao, of Atman, of een god, of
wat dan ook:
ik ben jouzelf;
ik ben je diepste diepte, ben je
hoogste hoogte.
Verwaandheid ontstaat
wanneer wij vergelijken
wat beter is en wat minder goed.
Dit komt niet in mij op:
met wat zou ik mij moeten
vergelijken?
Ik heb nog nooit iets gezien dat
ik niet zelf was.

Kom,
ik zal je groter wonderen laten
zien,
dan je voor mogelijk had
gehouden.